

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 22.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940296432/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

selv at bringe mindre trivielle Gjenstande paa Bane: Politik, Nationalitet, Litteratur, alt har jeg stræbt at vække hans Interesse for – men forgæves! Om ham gjælder det bogstaveligt: Som man raaber i Skoven faaer man Svar! thi alt hvad jeg kan faae ud af ham, er et Echo af mine egne Yttringer. Hans Kone er en kvindelig Udgave af Holbergs Stundesløse. Har hun siddet stille i ti Minuter, kan man være vis paa at hun faerer ud, som en Vind, saa i Kjøkken, saa i Kjælder, hvor hun altid troer sin Nærværelse nødvendig, for, som hun siger, at holde Alt i Orden og Rolighed, og hvor naturligviis hun alene volder Uro. Naar hun saa pustende og stønnende kommer tilbage, er hendes sædvanlige Phrase: Ja, hvad man har et Besvær, naar man vil holde sit Husvæsen i ordentlig Stand! Det kjender De ikke noget til, lille Frøken! Men Deres Tid kommer nok.

Naar jeg nu fra dette Selskab kommer op i min egen Stue, er jeg rigtignok som i en anden Verden, men jeg føler mig dog saa alene! Jeg kan ikke mere, som før, more mig med mine egne Tanker; der er intet Indhold i mig mere! Jeg ønsker ikke det Gamle tilbage, men jeg higer efter noget Nyt, som kunde indtage den tomme Plads: Interesser, Mennesker, Liv!

Men kommer der da ingen Fremmede, Du synes om? spørger Du vist. Ja, og nei! Fremmede nok, men ingen jeg synes om. Jeg vil engang for alle indføre Dig i vor Omgangskreds, saa Du herefter kan orientere Dig paa egen Haand.

De Familier, jeg har gjort Bekjendtskab med, ere ganske »som Folk er fleeste«. Den Slags Mennesker kunde man ligne ved Fyldningen i Bunden af couleurt Broderie, som er der, fordi der skal være Noget, og forresten kun tjener til at fremhæve Figureerne. Men da her desværre ingen Figurer, interessante Personligheder ere, bliver det kun den jævne Flade, jeg stiller Dig for Øie.

Jeg vil begynde med Præstefamilien. Pastor Star præker godt, men lader til at være orthodox; forresten en dannet og selskabelig Mand. Hans Kone gjør Fordring paa at være vittig, hvorfor Alle, der komme i Huset, paa mig nær, pligtskyldigst lee, hvergang hun siger noget. Hun kan virkelig dreie ret pudsigt med Ord, men jeg har endnu ikke hørt hende udtrykke en Tanke. Deres Lærerinde, Frøken Sonne, er smuk, men affecteert, og har altfor meget af den falske Dannelse, der sidder udenpaa, som Fernis. Hun er ikke af mi-

ne Folk! – Dog hvad kan give Dig et klarere Begreb om disse Menneskers Beskaffenhed, end at den, som behager mig meest, er Camilla Riis, som vi gjorde Bekjendskab med hos Grosserer Riis i Kjøbenhavn. Hun er nu kommen hjem til sin Fader, som eier en Gaard tæt herved. Jeg har seet hende flere Gange, vi ere blevne Dus, og hvad man kalder Veninder. Paa Sympathie grunder Venskabet sig rigtignok ikke, thi vore Tilbøieligheder ere aldeles modsatte. Hun sværmer for det Smaa, jeg for det Store. Jeg elsker alle Soldaterne som Brødre, fordi de kjæmpe for vor fælleds Sag; hun bryder sig kun om Sagen, fordi hun kjender et Par af Officererne som ere med. Jeg sværmer for Poesie, hun springer Versene over, hvor de forekomme i Romanerne, undtagen naar de handle om Kjærlighed. Det Erotiske ynder hun meger; smaa Amorer i Blomstervaser o.s.v. Du kjender min Afsky for alt det forliebte Væsen. Imidlertid, hvor forskjellige vi end ere, holder jeg dog af hende; hun er god, skjøndt ikke godmodig, og har naturlig practisk Forstand, hvilket vel ikke er Meget i og for sig, men en god Grundvold for den aandelige Bygning. Desuden føler hun dunkelt Savnet af noget Høiere, og hører med Interesse tale derom. Herovre er hun Modeorakel, thi som de fleste unge Piger, der ikke udmærke sig ved Skjønhed, er hun yderst moderne og zirligt klædt, og vil gjerne frembringe Reformen i Andres Dragt. Naar hun begynder at underhandle med mig om de Sager, og forsikrer »at jeg ingen Sinag har,« maa jeg smile, thi hun har ingen Idee om hvad Skjønhedssands er.

Hendes Fader er et af de moralsk-fortræffeligste Mennesker, jeg i mit Liv har seet, men eensidig og uden høiere Begreb. Sønnen er »Noget paa et Contoir« i M*, og bliver anseet for et begavet Menneske. Jeg anfører kun een af hans Ytringer, saa kjender Du ham. Da Camilla og jeg forleden vare midt i en ivrig Dispute, kom han ind og bad om at maatte blive indviet i Stridsspørgsmaalet. Jeg sagde ham da hvad Talen var om, hvorpaa han svarede: Ja, Frøken Raphael! Jeg er villig til at indrømme Dem, at al aandelig Beskjæftigelse er yderst gavnlig og i enhver Henseende til at anbefale, men paa den anden Side bør det materielle Velvære ikke heller forsømmes!

Nei, om Du end har Taalmodighed til at læse mere af mine Hverdagsskildringer, kan jeg dog ikke længer blive ved. Disse eens-